

риха цѣръ противъ моето тровило . . . Медицинската наука днесъ не е такава, каквато бѣше едно време; тя сега прави чудеса съ своитѣ противоядия . . .

Дяволътъ

— Е, най-сетне? Какво би желала?

Змията

— Ахъ, защо не обладавамъ ядъ неизцѣримъ, ядъ смъртоносенъ, ядъ, който да поваля човѣшкото същество, да го смазва, да го задушава?

Дяволътъ

— Значи, искашъ да те преобрази, да те пресъздамъ?

Змията

— Да, господарю!

Дяволътъ

— Какво искашъ да станешъ? Избери!

Змията

— Клеветникъ.

Да живѣй животътъ!

Дъждътъ престана, и слънце пекна.

Забръмчаха мухитѣ.

Нахлуването на мухи, които играятъ хоро изъ въздуха, е винаги било за мене интересно зрелище.

Зазяпахъ се.

Изведнажъ една лестовичка прехвъркна презъ редоветѣ на въздушнитѣ хороиграчи (мухитѣ), като излови, колкото можа.

Играта се продължи, — празднитѣ мѣста се по-